

τὰ μάτια του ἀπ' τὸν ὕπνο, νά φάη γυρεύει. Ἀκόμη δὲν ἤλθες καὶ θέλεις νὰ φύγῃς; Ἀκόμη δὲν εἶχαμε φτάσει ἐκεῖ καὶ μᾶς πιάνει μιὰ βροχή! Δὲν ἦτο ἀκόμα φερόμενος ἐδῶ ποῦ εἶχα πάθει τὸ δυστύχημα κοιν. Ἀκόμαν 'κ' ἐμέρωσεν (δὲν ἐξημέρωσε) Χαλδ. Ἀκόμαν 'κ' ἐκάτσεν, τὴν κυράν αὐτ' ἐλάλεσεν Τραπ. || Παροιμ.

Ἀκόμη δὲν τὸν εἶδαμε | καὶ Γιάννη τὸν ἐβγάλαμε (ἐπὶ τῶν προεικαζόντων πράγματα ἀπίθανα) κοιν. || Ἀσμ. Κι ἀκμὴν τὸν Γιάννη 'κ' ἔλουσα, 'ς τὸν ἄγι-Γιάννη 'κ' ἔθηκα κι ἀκμὴν τὰ χτήνια 'κ' ἔλμεξα, μεσημέριν 'κ' ἐποίκα

Καπλ. Καὶ ἐν περιπτώσει ἐπιθυμίας, ὅτε ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀρχ. μήπω: Μὴ φύγῃς ἀκόμη! Μὴ ἀκόμη! Νὰ μὴν ἔλθῃς ἀκόμη! Νὰ 'ρθῶ;—Ὁχι ἀκόμη σοῦ λέω ἢ μόνον ἀκόμη! (ἐνν. μὴν ἔλθῃς) κοιν. Ἀκόμηνο μὴ πᾶς Ὁφ. 3) Προσέτι, εἰσέτι κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Χύσε ἀκόμη, χύσε ἀκόμη, ὡς πον νὰ γεμίσῃ τὸ μπουκάλι. Αὐτὸ ἀκόμη ἔλειπε! Ἡμπορεῖ ἀκόμη νὰ σὲ βλάψῃ. Ἔνας ἀκόμη ἄς ἔρθῃ. Ἀκόμη λίγο καὶ θά 'ρθῇ. Ποιὸς ἄλλος ἀκόμη θὰ πάγῃ; Ἀκόμη καὶ σήμερον μπορεῖ νὰ γίνῃ. Καὶ τὸ κάνετε ἀκόμη; κοιν. || Φρ. Ἀκόμη θέλεις; (πρὸς μὴ εὐχαριστούμενον). Ἀκόμα κι ἀκόμα (πρόσθετες προσέτι). Βάλλ' ἀκόμα (πρὸς τὸν προσπαθοῦντα νὰ ἐκτιμήσῃ κατὰ προσέγγισιν ὑπολογισμὸν ἄλλου) σύνηθ. Ἀκομὰν πᾶς (πρόσθετες προσέτι) Κοτύωρ. || Ἀσμ.

Χίλια φλωριά Βενέτικα κι ἀκόμα πεντακόσια θελάν τῆς κάμω φορεσιὰ μὲ τὸ μαργαριτάρι

Πελοπν. β) Πλέον, μετ' ἐπιθέτων καὶ ἐπιρρημάτων θετικῶν καὶ συγκριτικῶν πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας αὐτῶν κατ' ἐπίδρασιν τῆς Τουρκικῆς Α.Ρουμὲλ (Μεσημβρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Βιζ. Σαρεκκλ.) Κίμωλ. Κύπρ. Μακεδ. (Γκιουβ.) Νάξ. Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Σίφν.: Αὐτὸς ἐν' κόμ' καλὸς 'πὲ 'κεινον (εἶναι καλύτερος ἐκείνου) Σαρεκκλ. 'Κόμ' καλὸς Γκιουβ. Ἀκόμη καλὸ Οἶν. Καλὸ κι αὐτό, ἀμὰ κόμ' καλὸ μποροῦσες νὰ τὸ κάμῃς Σαρεκκλ. Καταπόδ' οἱ 'κόμ' μικροὶ ἔφερανα δυὸ σακκοῦλλες φλουριά αὐτόθι. 'Κόμα καλύτερος Κύπρ. Ἀκόμη πρὸ καλὸ εἶναι 'κεινο Σαρεκκλ. Ἀν εὐρῆκ'ς τὸν ἴδιον, ἀκόμαν καλλίον θὰ ἐν' Χαλδ. Καὶ σὺ φέγγεις καλὰ, ἀμ' ὁ ἥλιος φέγγει 'κόμ' καλὰ Βιζ. Κοίταζαν ποιὸς θὰ ρίξ' τὴν πέτρα 'κόμα παραπάνου Ἀδριανούπ. Ἀκόμα πρὸ σοῦ'πα ἦτανε Κίμωλ. Πρὸ ἀκόμα 'κ' ἐκεῖθες θὰ 'ρχῇ (ἔλθῃ) Σίφν. 'Κόν' καλλιότερα Μεσημβρ. || Φρ. 'Σ τὸ διάβολο κι ἀκόμα παραπέρα! κοιν. γ) Ὡσπερ, ὡσάν, μετὰ τοῦ νὰ Κύπρ.: Ἀσμ.

Ἦταν τῶαί με τὰ νυχτικά, με τὸ πουκαμισοῦν τῶαί κράτουν τὴν 'ς τ' ἀγκάλια μου, 'κόμα νὰ 'ταν μορῶν.

ἀκομμάτιαστος ἐπίθ. κοιν. ἀκουμμάτιαστους βόρ. ἰδιώμ. ἀκομμάθιαστος Κρήτ. ἀκομμάτιαστος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀκομμάτιαχτος Πόντ. (Κερασ.) ἀκουμμάτιαχτος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κομματιαστός <κομματιάζω.

1) Ὁ μὴ κοπεῖς εἰς τεμάχια κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Ψωμὶ ἀκομμάτιαστο κοιν. || Ποίημ.

Ἡ Ἑλλάδα μιὰ ἀκομμάτιαστη καὶ ἀμέτρητη μητέρα, μιὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ ψυχὴ!

ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ.122. 2) Ὁ μὴ ἀποτελούμενος ἀπὸ τεμάχια συνηρμοσμένα, συνδεδεμένα πρὸς ἄλληλα εἰς ἓν ὅλον, ἐπὶ σχοινίου, ὑφάσματος κττ. Κεφαλλ. Πόντ. (Χαλδ.) κ. ἄ.

ἀκομπανιάριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουμπανιάριστος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κομπανιαριστός <κομπανιάρω ἀμαρτ.

Ὁ μὴ ἔχων ζωοτροφίας, ἐφόδια. Πβ. κομπάνια.

ἀκομπάνιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουμπάνιαστους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κομπανιαστός <κομπανιάζω.

Ὁ μὴ λαβὼν τὴν ὠρισμένην ἡμερησίαν τροφήν: Ἀκουμπάνιαστους ἤμ'νι δῆμιρα ἢ ἀργάτ'ς.

ἀκομπασσάριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουμπασσάριστος Χίος

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κομπασσαριστός <κομπασσάρω.

Ἀσυλλόγιστος, ἀστόχαστος. Συνών. ἀζύγιστος 2. Πβ. ἀζύγιαστος 2.

***ἀκόμπημα** τό, ἀκόμπεμαν Πόντ. (Κερασ.) 'κόμπεμαν Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκομπῶ.

1) Ἐκκόνισις, ἀποτίναξις τῆς κόνεως ἀπὸ ὑφάσματος κττ. 2) Ἐξάντλησις, κατασπατάλησις.

***ἀκόμπητος** ἐπίθ. ἀκόμπετος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκομπῶ τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Πβ. ἀστερητ. 2 α.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἀκομπεμένος, δὲν εἶναι καθαρισμένος ἀπὸ τὸν κονιορτόν. Συνών. ἀξεσκόνιστος, ἀξετίναχτος. Πβ. *ἀδιακόμπητος.

ἀκομπῶ Πόντ. (Κερασ.) 'κομπῶ Πόντ. (Οἶν.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ἐκτινάσσω τὴν κόνιν ὑφάσματός τινος ἐνθ' ἄν.: 'Κομπῶ τὰ ροῦχα Οἶν. 2) Ἐκκενῶ, ἐξαντλῶ Πόντ. (Κερασ.): Ἐκόμπεσα τὰ βαρέλλᾱ - τὴν τῶπῃ μ' κττ. || Φρ. Εὐκαιρος κι ἀκομπεμένος ἔρθεν (ἤλθε μὲ τὰς χεῖρας κενάς).

3) Ἐξαντλῶ, καταναλίσκω, καταδαπανῶ Πόντ. (Κερασ.): Τ' ὁσπίτι μ' ἐκομπέθεν (ἐξηντλήθησαν τὰ ἀποκείμενα τρόφιμα). Ἐκομπέθη (ἐξηντλήθη οἰκονομικῶς. Συνών. ξετινάχτηκα. Ἰδ. ξετινάσσω). β) Κάμνω τ.νὰ νὰ ἐξαντληθῇ, νὰ δαπανήσῃ πᾶν ὅ,τι ἔχει Πόντ. (Οἶν.): Καλὰ καλὰ ἐκόμπεσαν ἀτονα.

ἀκόνα ἢ, Ἡπ. (Ἀρτ.) Κρήτ. Νάξ. (Δαμαρ.) Πελοπν. (Ἡλ. Μεσσ. Πλάτσ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀκόνι.

1) Μέγα ἀκόνι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Στὴν ἀκόνα ἀκονίζουν τὰ τσεκούρια Μεσσ. || Παροιμ. Ὅλοι προσκυνᾶν εἰκόνα 'κ' οἱ Ἀγμανῖτες τὴν ἄγρι' ἀκόνα Πελοπν. (Πλάτσ.) Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀκόνες καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Λακων.) Χίος κ. ἄ. 2) Ἐν τῷ πληθ., εἶδος παιδιᾶς ὁμοίας πρὸς τὸν παρ' ἀρχαίοις ἐφεδρισμὸν Ἡπ. (Ἀρτ.)

ἀκονάκι τό, πολλαχ. ἀκονάκ' βόρ. ἰδιώμ. ἀκονάτῃ Καλαβρ. 'κονάκι Ἡπ. Πελοπν. (Λακων. Στεμνίτσ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀκόνι.

1) Μικρὰ ἀκόνη Καλαβρ. 2) Εἶδος ὄφεως βραχύσωμον, μέλαν ἢ μελανόφαιον, πιθανώτατα ἢ τροπιδόσαυρα

